

Arrest

nr. 242 219 van 14 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Louizalaan 235
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2020 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terugdrijving van 7 oktober 2020.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Hayapi MGDESYAN loco advocaat Charles BUYTAERT en van advocaat Thomas SCHREURS, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 7 oktober 2020 aan de luchthaven te Zaventem. Naar aanleiding van de grenscontrole wordt een beslissing tot terugtrekking afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“TERUGDRIJVING

Op om uur, aan de grensdoorlaatpost

.....,

werd door ondergetekende,

.....

de heer / mevrouw :

[...]

houder van het document Nationaal Paspoort van Albanië nummer [...]

afgegeven te MB op : [...]

afkomstig uit Tirana met [...] op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)
Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart België te reizen om zich te komen vestigen maar beschikt niet over een geldig visum type D afgeleverd door de Belgische Ambassade. Betrokkene is sinds 21.01.2020 officieel afgevoerd in België met verlies van verblijfsrecht. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 30.01.2020.

[...]"

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu wordt de verzoeker vastgehouden in een plaats is zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Tevens werd de vordering werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van :

“A. Geschonden bepalingen

- *Artikel 8 EVRM;*
- *de materiële motiveringsplicht ;*
- *het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- *het verbod van willekeur.*

B. Bestreden beslissing en motieven

De bestreden beslissing verklaart dat verzoeker wordt teruggedreven en hem de toegang tot het grondgebied wordt ontzegd omdat hij niet in het bezit zou zijn van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf : “Betrokkene verklaart naar België te reizen om zich te komen vestigen maar beschikt niet over een geldig visum type D afgeleverd door de Belgische ambassade. Betrokkene is sinds 21.01.2020 officieel afgevoerd in België met verlies van verblijfsrecht. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 30.01.2020 ”.

(zie p. 1 van de bestreden beslissing).

C. Grieven

1. Er dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen deugdelijk zijn.

2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

In onderhavig geval heeft de bestreden beslissing zich manifest vergist nu de bestreden beslissing geen enkele rekening heeft gehouden met de minderjarige kinderen van verzoeker in België.

De bestreden beslissing houdt dus volstrekt geen rekening met zijn familiale redenen, deze worden niet onderzocht en komen niet ter sprake. Indien DVZ immers wel aan haar onderzoeksplicht had voldaan, had zij kunnen vaststellen dat verzoeker twee minderjarige kinderen heeft in België. DVZ onderzocht dit niet en ging dit ook niet na. De bestreden beslissing kon zich dan ook niet beperken tot het gebrek aan binnenkomstdocumenten zonder dit familiale aspect te onderzoeken.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit alles niet deugdelijk onderzocht of is er minstens volledig voorbij aan gegaan. Met andere woorden, de overheid heeft de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid, zonder natrekking van alle gegevens betreffende het administratief dossier van verzoeker en alle daarin vervat dienstige stukken. Ze heeft de bestreden beslissing getroffen zonder correcte feitenbevinding en zonder belangenafweging en heeft een manifeste beoordelingsfout gemaakt. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

3. Uit bovenstaande beschouwingen volgt dat indien België verzoeker teruggedrijft en de toegang tot het grondgebied ontzegt, zij artikel 8 van het EVRM, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur, schendt.”

3.2.2. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker de feitelijke en juridische overwegingen op grond waarvan de bestreden beslissing is gesteund, niet betwist.

Na het duiden van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur, voert verzoeker in concreto aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker twee minderjarige kinderen in België heeft. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker verder in het geheel niets toelicht omtrent de band die hij heeft met zijn kinderen, de afhankelijkheidsbanden tussen hen en de wijze waarop en door wie het ouderlijk gezag wordt uitgeoefend. Verzoeker toont het bestaan van een effectief beleefd gezinsleven aldus niet aan. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker op 16

september 2019 een aanvraag tot gezinshereniging indiende in functie van zijn minderjarige Belgische zoon. In de weigeringsbeslissing van 21 januari 2020 werd gemotiveerd dat de gezinscel niet werd aangetoond en dat verzoeker niet heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden gesteld door artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Aldus blijkt dat het recht op een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM reeds onderzocht werd in het kader van een door verzoeker ingediende aanvraag gezinshereniging. Verzoeker stelde geen annulatieberoep in tegen deze beslissing. Het feit dat verzoeker zich thans niet bij zijn kinderen heeft kunnen voegen is aldus niet het gevolg van de thans bestreden beslissing. Niets verhindert verzoeker om vanuit zijn herkomstland via een visumaanvraag gezinshereniging naar België te komen. Verzoeker maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk, noch van de overige aangevoerde rechtsregels.

Het middel is niet ernstig.

4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. H. VAN GOETHEM,

Griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

C. VERHAERT